

Met jou deel ik de toekomst

JULIA BURGERS-DROST

Met jou deel ik
de toekomst

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Goedemorgen, bijna zwager!’ Annewil Vrinten schudt haar paraplu uit, de druppels vliegen alle kanten op. ‘Pas een beetje op, jij!’ protesteert haar chef, die ze vaak aanspreekt met ‘bijna zwager’.

Hank Luitze is, sinds de dood van zijn vader, eigenaar van een bloeiende zaak. Vroeger stond er op de gevel: Luitze – warenhuis. Na een renovatie heeft Hank dat ‘warenhuis’ weg laten halen. Nu staat er simpelweg: Luitze. Annewil vindt dat maar niets! Hoe moet iemand die niet in de plaats bekend is, weten wat er verkocht wordt bij Luitze?

Te veel om op te noemen... Alles voor de keuken, accessoires voor het wonen en sinds de verbouwing is er een flinke afdeling speelgoed bij gekomen. Dat is de afdeling waarover Annewil de scepter zwaait. Dat wil zeggen: tot ze een baan kan krijgen waarvoor ze is opgeleid: het onderwijs. En omdat ze per se niet ver uit de buurt van haar ouderlijk huis en vriendenkring wil, worden de mogelijkheden daartoe nogal beperkt. Ze kan en wil graag zelfstandig zijn. Een baan ver van huis lijkt haar zelfs wel wat. Ergens onbekend zijn, nieu-

we relaties aangaan. Maar dat zou betekenen dat ze thuis geen hand meer kan uitsteken en dat vindt ze toch af en toe erg nodig. Als haar broer geen probleem was, dan wist ze het wel. Al snel na zijn geboorte – Annewil was bijna zeven jaar – bleek dat Ronald ‘anders’ was dan andere baby’s. Het is altijd Ronnie gebleven, tot de dag van vandaag toe. En het wordt haar moeder vaak te veel om Ronnie op te vangen als hij uit zijn werk komt.

Annewil kamt voor de spiegel in de garderobe haar lichtblonde haar. Ondanks de paraplu is ze toch kleddernat geworden.

‘Fijn dat je zo vroeg bent!’ vindt Hank. Hij schuift een zwaar gevulde doos in de richting van de winkel. ‘Werk genoeg voor je, aanstaande schoonzus!’

Ze grijnzen naar elkaar. Het is alsof ze al familie zijn. Hank is al geruime tijd verloofd met Annewils zus, Lizette. Vandaar het bijna-schoonzus-en-zwager-gedoe.

Annewils gezicht is rood van de kou. ‘Dit is toch geen weer voor Sinterklaas!’ moppert ze goedmoedig. ‘Niet dat het iets aan de omzet zal afdoen, maar het is simpelweg zo ongezellig!’

Dat is Hank met haar eens. Het is buiten

nog donker, terwijl de klok al bijna halfnegen aangeeft.

‘De donkere dagen voor Kerstmis!’ zegt Hank berustend. Annewil is een harde werker, een betere verkoopster kan hij zich niet wensen. Hoewel hij wilde dat haar zus, Lizette, haar baan als secretaresse opzegde en hem kwam bijstaan. Maar misschien is hij te ongeduldig. Als ze getrouwd zijn, wordt alles anders. Als de verbouwing van het woonhuis dat aan de zaak grenst, maar achter de rug is. Dan kunnen ze plannen maken.

Hij richt zich op wanneer de doos op de speelgoedafdeling staat. Met een stanleymes snijdt hij het plakband los. ‘Je kunt je gang gaan. Maar alsjeblieft: doorwerken en niet gaan spelen!’ Het klinkt als een grapje, maar het is wel de waarheid. Want de speelse geest van Annewil verleidt haar menigmaal tot het uitproberen van een nieuw spel. Ze jubelt, staand naast Hank, luidkeels als ze ziet dat een langverwachte bestelling eindelijk is gearriveerd. ‘Dagelijks komen mensen vragen wanneer die aanvullende doos nou eindelijk eens komt. Sommigen beweren dat ze op internet hebben gekeken en dat ze via een of ander bedrijf diezelfde aanvullingen kunnen kopen!’

Hank bromt wat onverstaanbaars. Ze doen maar.

Annewil bestudeert de inhoud van de bewuste speelgoeddoos om te zien wat er zoal in is gestopt. ‘Kijk nou toch, van die kleine mannetjes zitten er maar liefst tien in. Goed zo. En ook het huisje... kijk toch eens wat leuk!’

Hank duwt haar een stuk papier in de vingers. ‘Vergeet niet te controleren! Bij de laatste zending van dat bedrijf mankeerde er van alles aan. Weet je nog?’

Annewil kijkt schuld bewust op van haar bezigheden. ‘En net die keer had ik de boel niet gecontroleerd. Ik weet het. Mijn moeder zou zeggen: Van je fou...’

Hank vult aan: ‘...fouten leer je. Jaja, ik ken mijn schoonmoedertje ondertussen!’

Waarop Annewil fijntjes reageert met: ‘Bijna! Bijna schoonmoedertje!’

Het kost Annewil nogal wat tijd om de doos uitgepakt te krijgen. Ze sorteert de spullen, prijst ze en zoekt op de toch al volle schappen een plekje.

Na schooltijd komen ouders vaak met kinderen neuzen en na verloop van tijd staat niets meer op de goede plaats.

Lego, playmobiel, een serie computerspellen waarvan de prijzen Annewil doen hoofdschudden. Er zijn veel mensen die het geld ervoor over hebben, is haar ervaring. Terwijl er waarschijnlijk op andere dingen bezuinigd moet worden. Dan maar wat minder vlees of fruit, als zoon- of dochterlief maar mee kan doen met de anderen.

De eerste klanten melden zich prompt zodra de winkeldeur wordt geopend. Hank heeft ooit in een vertrouwelijke bui gezegd dat dit voor hem het mooiste moment van de dag is: de dubbele deuren ontgrendelen. Klanten binnenlaten.

Een praatje over het weer, hoe kan het ook anders. Annewil zit op de grond bij de poppenafdeling. Ze strikt schoentjes opnieuw, schuift een mutsje recht en verplaatst de poppen zo dat ze goed door kleine meisjes gezien kunnen worden. Op kleuterhoogte moeten ze staan.

Ze luistert met een half oor naar het gebabbel van twee klanten, die het over het komende sinterklaasfeest hebben. Duidelijk moeder en dochter. Oma wil per se een pop kopen, mama is het er niet mee eens. 'Moeder, ze heeft er al zes. Kom, er is zoveel meer! Er zijn van die geweldig educatieve spellen. Als u

toch geld wilt spenderen...'

Wat Annewil doet denken: Was het kind er zelf maar bij.

Oma is onverzettelijk, blijft vlak bij Annewil staan. 'Kijk nou toch eens... daar had ik vroeger een móórd voor gedaan!'

Annewil krabbelt omhoog. 'Dat is ook een schatje. Er is er maar één van. Moeilijk aan te komen... behoorlijk exclusief. Kwaliteit, vandaar!' De oma kijkt haar dankbaar aan. Ze streelt de pop over de goudblonde krullen, terwijl de poppenwimpers heftig knipperen.

'Zelfs het jurkje is afgewerkt. Dit is geen *made in Taiwan...*'

De dochter kijkt nors en gaat op zoek naar zinvolle spellen. Wat oma doet fluisteren: 'Ze is nooit een poppenkind geweest, zoals mijn kleindochter. Ik wel, vroeger...'

Ze glimlachen tegen elkaar en Annewil bekent dat ze zelf ook niet van de mooi aangeklede poppen kan afblijven. 'Als ik ooit een dochter mocht krijgen...' zegt de dromerig. De oma wijst op Hank, die aan een man de werking van een elektrische trein uitlegt.

'U gaat toch trouwen met Luitze? Dat meen ik gehoord te hebben!'

Annewil haast zich te zeggen dat haar zús

verloofd is met Hank Luitze. ‘Ze denken pas aan trouwen als het huis klaar is.’

De oma drukt de pop met gouden krullen tegen haar borst en zegt: ‘En dat is nog een puinhoop. Toen ik het bord van de aannemer voor het huis zag staan, dacht ik: lieve help, dat wordt geduld hebben. Want die aannemer staat bekend om zijn laksheid. Neemt te veel tegelijk aan, dus is het rennen van de een naar de ander!’

Annewil knikt. Dat kon wel eens waar zijn. Maar ze heeft van Hank geleerd dat ze nooit op dat soort praatjes moet ingaan, want later zou gezegd kunnen worden dat die woorden uit háár mond zijn gekomen.

Lizette kan dan wel neerkijken op haar simpele baan, ze steekt er toch aardig wat van op. Omgaan met mensen, om maar wat te noemen. Mocht ze ooit een baan in het onderwijs bemachtigen, dan is dat mooi meegenomen. Plus het feit dat ze werkwillig is en ervaring heeft, ook al heeft haar huidige baan niets met onderwijs te maken.

De moeder heeft haar educatieve spel gevonden en komt het enthousiast aan de oma laten zien. De pop wordt nog steviger vastgehouden.

Uiteindelijk gaan de dames beiden met een

plastic tas met het logo van de zaak erop de winkel uit.

Hank is nog steeds bezig met de elektrische treinen. De klant is bereid een flink bedrag uit te geven, wat Annewil doet denken: Zeker een opa.

Meestal begint ze de ochtend met afstoffen, maar vandaag gaat het even anders. De sinterklaasversiering moet aangebracht worden. De etaleur is gisteren geweest en heeft in de ene etalage een traag knikkende goedheiligman geplaatst. In de andere klimmen twee Pieten een ladder op en af. Lachend en moeiteloos, dag en nacht.

Pepernoten, eerst moet ze een schaal pepernoten op de toonbank naast de kassa zetten.

Hank vraagt of ze de cd met sinterklaasliedjes wil opzetten. Annewil knikt. Natuurlijk, een sfeertje scheppen. En dat alles om het voor de klanten zo gezellig mogelijk te maken. Ten behoeve van de kassa...

‘Zie ginds komt de stoomboot...’ Annewil neuriet mee. Die oude liedjes doen het nog goed. Ze schudt in de kleine keuken een zak pepernoten leeg op een bord. Nieuw in de collectie, maar helaas met een bijna onzichtbare barst. Onverkoopbaar dus.